

κομή του βασιλιανού σε μία σανίδα και το κεφάλι του άνομιμασμένου σε μία πέτρα. Έπίσης πολλές φορές κατέβηκε σ' ένα πρόχειρο κιάστρο στον κήπο, μ' ένα μονόκρο σωματιώματα, άρρωστος και ταλαιπωρημένος. Έχτις όλοένα μοναστήρια μ' εκκλησίες, μάλιστα τότε δέν έγγαλιανε ούτε τους αρχιερείς, ούτε τους σωματιώτες του πόλεως. Τότε οι μοναχοί, στους οποίους έξομολογήθηκε τις τρέλλες και τ' άγγελημάτα του, τον διάταξαν να διακοπή κάθε σαρκικό δέσμι με την αυτοκράτειρα. Και ο Μιχαήλ έπάκουσε στις προσταγές του.

Ύστερα άπ' αυτό, η Ζοή δέν μπορούσε πια να μείνη έπιταγμένη. Ήξερε πως ήταν δημοφιλής στο Βυζάντιο και έλευαστάτης κατά των περιορισμών, τους οποίους της επέβαλαν. Σε λίγο μάλλον έτόλμασε άνομα περισσότερο μ' έπεχείρισε να δηλητηριάσει τον έννοχο Ίωάννη, λογαριάζοντας ότι άμα γλίτωνε από την έπιδρασί του ο Μιχαήλ, τον όποιον αγαπούσε πάντοτε, θα ξαναγύριζε στην άρχαία της. Μά η άποτέμιά της αϊτή άποτέμνη και το μόνο άποτέμειά της ήταν να έκιδεινοθή η θέσις της και να αϊζηθούν οι περιορισμοί της.

Η κατάσταση αϊτή βάσταζε χρόνια όλοζήρνα. Ένωσταξεί, ο αυτοκράτορ χειρότερος όλοένα, καταβάλλόμενος και από την έξαρετική δραστηριότητα που άφείρωνε στη διακίδενη του Κράτους. Ένωσταξεί και ο ίδιος πως η Ζοή του ήταν λίγη. Συγχρονως, έπειδή η τύχη του τον έβουανίζαν όλοένα και πιο πολύ, θέλοντας να τελείωση τις ήμερες του με χριστιανική γάληνη, κίεστηκε το Δεκέμβριο του 1041 σ' ένα μοναστήρι, όπου φρεσε το όραμα του καλοζέρου.

Μόλις η είδησις αϊτή έφτασε στον αυτοκράτορ γυναικονίτη, η Ζοή, τρέλλη από τον πόνο της, θέλησε να δη άνομα μία φορά το σέγγό της, από το σέγγό που έλάτρευε άνομα, που δέν μπορούσε να λημονή και, παραβιώνοντας κάθε έθιμοσταία, έφρεξε πεζή στο μοναστήρι, για να τον άποχαρήσει για τέλεινα φορά.

Μά ο Μιχαήλ, θέλοντας να πεθάνη έν είρηνη, άνήθηξε να δεχθή τή γυναικα που τον αγαπούσε και που τόρα τον έχανε. Ύστερα από λίγες ήμερες πέθανε...

Από καιρό τόρα, ο έννοχος Ίωάννης είχε προβείνει δια αϊτά και είχε λάβει τα μέτρα του. Γι' αϊτό είχε φροντίσει σ' είχε πάρσει τον άδελφού του ν' ανεβήσει στο θρόνο ός αυτοκράτορα ένω άνεμίο τους, που λεγόταν μ' αϊτός Μιχαήλ, έξασμαίζοντας σ' αϊτόν και τη διαδοχή του. Η Ζοή, η όποία, παρ' όλων τους έξεμειλισμούς στους οποίους την επέβαλε ο σέγγός της, ήταν είτηγής όσάκις μπορούσε να του παραμυτώσει και την πιο παραμυτώ η του επιθυμία, δέχτηκε πρόθυμα να υιοθετή τον άνεμίο του Μιχαήλ έπισημος και τον έστερε Καίσαρα και διάδογο του θρόνου.

Όπως όλοι οι άλλοι συγγενείς του, έτσι και ο Μιχαήλ αϊτός ήταν ταπεινή καταγωγή. Ο πατέρας του μάλλον όυίενε στο λιμάνι της Κωνσταντινούπολης ως κωλαρίας στα κωριά και γ' αϊτό το λόγο ο λαός του Βυζαντίου είχε κολλήσει στο νέο του αυτοκράτορα το παρατσούκλι: Μιχαήλ ο Κωλαρίας, με το όποιο έμεινε και γνωστός στην ιστορία. Ο Μιχαήλ ήταν κακός, άχαριστός, κρυφίνους και έφρεξε κρυφά μίσος έναντιον όλων όσων τον είχαν εσεργητεί. Ο θεός του, ο αυτοκράτορ Μιχαήλ, που τον ήξερε καλά, δέν τον αγαπούσε καθόλου και τον κρατούσε μακριά άπ' τις υποθέσεις της Αϊλής.

Όταν πέθανε όλοζήρνα ο Μιχαήλ IV, τον διαδέχτηκε στο θρόνο ο άνεμίο του Μιχαήλ V. Η Ζοή, με την άδωντη ψυχή της, δέν έφρεζε καμιά αντίρησι σ' αϊτό, γιατί ο έννοχος Ίωάννης, πέφοντας τόρα στα πόδια της, της όρξιστηκε ότι ο θετός νός της, ανεβώνοντας στο θρόνο, ίονο τον τίτλο του αυτοκράτορος θα είχε, ένω αϊτή θα διεγερξέτο όλη την έξοσία.

Ο νέος όμιος αυτοκράτορ έπλήρωσε άσχημα όλους όσων τον είχαν άνεμφοσε στο θρόνο. Η πρώτη του δοσιλιά μάλλον ήταν ν' άποκαρήσει από το παλάτι το θείο του Ίωάννη και να βάλη, ως προθυκόρνο, στη θέσι του έναν άλλο θείο του, τον Κωνσταντίνο. Έπειτα στράφηκε έναντιον της Ζοής, την όποια άλλοτε προσέπειτο πως έλάτρευε σαν πραγματική του μητέρα.

Άλλα για τας διώξεις που έπέστη η Ζοή άπ' αϊτόν, για την αμνηστία επανάστασι που επεκαλόθησε και για πολλά άλλα δραματικά γεγονότα που έλαβαν χώραν στο Βυζάντιο την έποχή εκείνη, θα μιλήσουμε στο προσεξές.

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΒΡΕΣΙΑ

Κάποιος Άγγλος εύγενής πληροφορήθηκε μια μέρα ότι δύο κρυφές γνωστές του μάλλων και διάκωναν τις σχέσεις των. Ο εύγενής άνοσε προσεχτικά την έξιστόρησι της φιλονεικίας και στο τέλος φώτισε εκείνον που του είχε φέρει την είδησι:

- Δέν μου λέτε, μήπως τυχόν ειπε η μια την άλλη άσχημη;
- Όχι.
- Ε, τότε αναλαμβάνω έγώ να τις συμφιλίωσω...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΜΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος στο Άργος. Ο Χρηστάκης Βλάσης έτοιμάζεται να τον υποδεχθή. Ο Λογιώτατος Ίωάννης Ζουλουφιάδης γράφει την προσφώνησι. Ο τετρακίοντιος Ξυρής. Οι Άργεΐτες ξεκαρδίζονται στα γέλια. Ο Λουδοβίκος στην καλύβα του λογιώτατου, κλπ.

Κατά το 1836, ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, πατέρα του Όθωνος, θεμιός φιλέλληνα και θαυμαστής του άρχαίου Έλληνικού πολιτισμού, έπεσέξθη την Έλλάδα και θέλησε να κάνει μια περιουσία στην Πελοπόννησο. Έπληξε λοιπόν και στο Άργος.

Δημαρχος τότε της ιστορικής αϊτής πόλεως (ό και πρώτος δημαρχος του Άργους) ήταν ο Χρηστάκης Βλάσης, διάσημος Άργεΐτης, βουλευτής της πρώτης περιόδου κατά την Επανάστασι και γεροστρατής επί Όθωνος, άπόγονος μεγάλης, παλιάς και πλουσιωτάτης Άργεΐτικης οικογενείας, πιστούς του στρατηγού κ. Πετριλέως Βλάσης.

Μόλις ο Χρ. Βλάσης είδοθη από την Κυβέρνησι ότι έπρόκειτο να έπισεφθή την πόλι ο βασιλεύς Λουδοβίκος, έτοιμάσθη να έτοιχεξή με σημαίες, ποροβολίστους και έγγόλια θύρανα τον ήρμιο, άλλα και να τον προσφωνήσι καταλίμως, σύμφωνα με την απαράβατη συνθήκη όλων των δημαρχων του κόσμου.

Ο άγαθος όμως δημαρχος δέν ήξερε πολλά γράμματια, και σέφθηκε ότι άσφαλέστερο θα ήταν να καταφύγη στα φώτα άλλων.

Ζούσε τότε στο Άργος ένας εύρωστατος δικολόβος, όνομαζόμενος Ίωάννης Ζουλουφιάδης, έπιλεγόμενος άπ' το λαό λογιώτατος, γιατί φημιόταν για τα εργάματα του. Σ' αϊτόν λοιπόν που ήταν και φίλος του, κατέφυγε ο δημαρχος για να του συντάξη «έναν καλό λόγο».

Φαίνεται όμως ότι ο λογιώτατος ήταν ποσική κάλστα του Μισόλου και σέφθηκε να του παίξη παιχνιδί του δημαρχου.

Ο δημαρχος είχε ένα φουσό ελάττωμα: Ήταν τσεβός, και το ήξερε ο λογιώτατος. Και άκρίβως γ' αϊτό η προσφώνησι που συνέταξε άρχισε με την έξησι δυσκολοποφρετική φράσι: «Μετά τον τετρακίοντιον ξυρής, η Έλλάς κλπ. κλπ.»

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος έφτασε στο Άργος και μίτριε στην πόλι από το βόρειο μέρος. Η υποδοχή όρσιση να γινή έξω και προς δυομάς του μεγάλου σπιτιού Έούδωνος, όπου τότε έπήγε εθούζηση πλατεία, μαζεύτηκαν εκεί όλες η Άρχές και οι πρόκριτοι της πόλεως, και από τους πρώτους ο δημαρχος Χρ. Βλάσης με το Δημοτικό Συμβούλιο, φοιστανέλλοφαροι όλοι.

Μόλις εφάνη ο βασιλεύς Λουδοβίκος, ο δημαρχος ανεβάνει σ' ένα τραπέζι, που θα του εχρησίμευε ως ποροτιό βήμα, και να τον προσφωνήσι. Άλλ' ο δυστυχής δημαρχος, τρανός όπως ήταν, άόχητηκε μ' από την εμφάνισι της βασιλικής ακολουθίας και τα έκανε. Δέν μπορούσε σ' άφρασύση ούτε την πρώτη λέξι—τον τετρακίοντιον ξυρής, την όποία ο ποροτός λογιώτατος του είχε δάξει έπιτηδες στο στόμα για να του τορπίλλισι την προσφώνησι. Άκούστικαν μόνο μερικές άσυνάρτητες συλλαβές μετά τον τρε-τρά-τρε-τρε...» και ο δυστυχής δημαρχος κατέβηκε η μάλλον έπεσε από το βήμα καταζώλωμος, καταντροπισμένος, ένω γύρω του ξεσπούσαν άκράτητα τα γέλια. Ήνοι και Άργεΐτες δέν μπορούσαν να κρατηθούν...

Η σσηνή ήταν κομμοσπορική. Ο δημαρχος έφριξε έκτετινικές ματιές στον παροστάμενο Ζουλουφιάδη. Και ο λογιώτατος—που αϊτό άκριβώς έπεριέμενε—ανεβάνει στο τραπέζι και άπαγγέλλει με στόμφο όλοζήρνη την προσφώνησι.

Μετά τότο, ο βασιλεύς έμτριε στην πόλι, έπισεφθή το δημαρχο και εδύεξή τις λουές τοπικές Άρχές και τους ποροκίτους του Άργους, που είχαν έφθει με τις καθαρές φουσανέλλες τους. Έξέφρασε επίσης την επιθυμία να έπισεφθή και το λογιώτατο Ίωάννη Ζουλουφιάδη, που τον είχε τόσο πομπαζόσε πο εραφίνισι. Μόλις τού έμαθε ο Ζουλουφιάδης, τρέξει στο σπίτι του, που ήταν κοντά στην έξοσι του Ηρόδοτου, έμνέτα και συνθέτει μια έπιγραφή, τη γράφει με μεγάλα γράμματια σε μία σανίδα και την κρεμά πάνω από την έξοστα του σπιτιού, η μάλλον της πλανόχητης καλύβας του.

Ύστερα από λίγη ώρη, ο βασιλεύς Λουδοβίκος, ακολουθούμενος από μεγάλο έπιτελείο, έπισεφθή το σπίτι του λογιώτατου.

Όταν έφτασε εκεί, ο Έλληνομωβής βασιλεύς εστάθη, ιδιάβάσε την περίεργη έπιγραφη και έχιμογέλασε. Η έπιγραφη έλεγε:

«Μικρόν ύπάρχο οί ημα, άλλ' ένδον ειμαι μέγα. Μονόεργη έχω θεατά και εύλοβού το έρβα!»

Το Ζουλουφιάδη αϊτόν τον εχρησιμοποίησε ο Βυζάντιος στη «Βαβυλωνία» του. Είλε ο σπαρταριστός πνός του Λογιώτατου, παρίγνωστος, τότε στις δύο γειτονικές πόλεις Άργος—Ναύπλιο.